

нови Съзнанието. То най-напредъ „ще се направи“ съвсемъ малко, после, като си заеме мѣстото, ще се разшири, ще закръгли своята частъ и ще свърши съ това, че ще превземе всичко, защото то разполага съ времето и защото и най-незначителната частъ неопредѣленостъ, като се прибавя сама на себе безконечно, дава толкова свобода, колкото желае*.

„Животътъ е една двойна работа на постепенно натрупване и бързо изразходване“.

Само въ единъ отъ моментитѣ на съзнанието се съдържатъ неизброими милиарди натрупани движения, които конденсиратъ едно необхватно дълго минало. Въ Съзнанието е квинтесенцията на свѣтовнитѣ сили.

Не можемъ ли да кажемъ, пита се Bergson, че ако нашата перцепция контрактира така събитията на материята, това е за да ги владѣемъ чрезъ нашето действие?

Съзнанието е, безъ съмнение, свѣтовна сила, която може да владѣе материята, си служи съ нея за своя полза. Въ човѣка съзнанието е почти синонимъ на свобода. „Свободата, като се съвладява, довежда материята до положението на уредъ“.

Le Dantec счита съзнанието за нѣкакво излъчване на материята, за нейно свойство; модерната философия счита, че не само то е самостоятелна сила, но че притежава единствено способността да изтегля изъ себе повече, от колкото съдържа, „чрезъ размножения въ пространството и усложнения въ времето“.

И можемъ да считаме, че една отъ голѣмитѣ радости на живота ни е тази, да можемъ да творимъ чрезъ съзнателната си сила, като добиваме много отъ малкото, дори нѣщо отъ